

Poklican, da bi stregel

Italijanski renesančni umetnik Michelangelo (1475–1564) je v pismu svojemu nečaku Leonardu v sedemdesetih letih svojega življenja o svojih velikih dosežkih napisal: »Mnogo jih verjame – in jaz tudi – da sem bil za to delo določen od Boga. Čeprav sem že star, ne želim odnehati; delam iz ljubezni do Boga, v katerega polagam vse svoje upanje.« Michelangelo je kot rodoviten umetnik, katerega dela navdihujejo vero mnogih, razumel svojo službo cerkvi in skupnosti kot poklic in ne samo službo ali še kot eno nalogo. Vsakega dela se je lotil s spoštovanjem in ponižnostjo, pri čemer je želel odkriti in ne ustvariti. Ko je kiparil, na primer, je menil, da odkriva lik, ki že obstaja v marmorju. Ni ga izsekaval ali oblikoval po svoji svoji lastni zamisli, ampak prosto, kakor je Bog želel, naj bo. Pravijo, da je imel veliki umetnik takrat, ko je delal, na svoji kapi pritrjeno svečo, da njegova lastna senca ne bi padla na marmor ali platno.

Ko razmišljamo o povezavi z današnjo Božjo besedo, nas ti majhni drobcici o Michelangelu budijo globlje vrednotenje resnic, ki nas učijo o Bogu v nas in našem klicu k služenju.

Kakor služabnik, opisan v Izaijevem besedilu, kakor Pavel (1Kor) in kot Janez Krstnik, ki govori v današnjem evangeliju, je Michelangelo razumel, da je njegova vloga navdihnjena od Boga in da jo Bog vzdržuje. Če je bil on velik, se je v njem zrcalila Božja veličina; če on kot služabnik drugim prinaša luč, je bila Božja luč tista, ki je svetila skozi njega in je drugim omogočala, da so našli svojo pot. Kakor Janez Krstnik je tudi Michelangelo vedel, da njegovo delo, kakorkoli je že veliko in kakorkoli opevano je že bilo, zbledi v primerjavi z odrešujočim delom Boga v Kristusu. Italijanski umetnik si je vedno postavljaj visoke cilje in si v vsem, kar je počel, prizadeval za najboljše. Nekoč je rekel: »Največja nevarnost za vse izmed nas ni v tem, da bi si svoj cilj postavili previsoko in ga ne bi dosegli, ampak v tem,

da si postavimo cilj prenizko in ga dosežemo.« Kako vsak izmed nas tudi Michelangelo ni bil brez ponosa. Nekoč je v besu, ker je slišal romarja na poti v Rim, da je eno izmed njegovih mojstrov in – kip pieta – pripisoval kiparju Christoforu Scolariju, vzel kladivo in dleto in izoblikoval naslednji napis na trak okoli ramen: *Michael Angelus Bonaratus Florent Facibat* (»To je naredil Michelangelo Buonaroti, Firenčan.«). Kasneje je obžaloval svoj ponos in jezo in ni nikoli več ni podpisal nobenega svojega dela. Zadovoljil se je s tem, da njegovo delo in njegova služba govorijo sami zase.

V Michelangelovem odnosu do dela in v ponižnosti Izaije in Pavla ter Janeza in Jezusa lahko najdemo poduk, ki nam bo pomagal pri naši lastni službi. Naša prizadevanja za druge in naša služba Evangeliju nimajo namena nasilno oblikovati drugih ali jih prisiliti, da pritrdijo našim osebnim predstavam ali pričakovanjem o tem, kakšni naj bodo. Ne glede na to, kako iskreni smo in kako dobre namene imamo. Naše prizadevanje naj ima raje osvobajajoč značaj, tako da jih ne omejujemo ali oviramo, ampak osvobajamo, da postajajo oni sami - v najboljši podobi. Ne glede na to, kako dobro skrbimo zanje, niso »umetniška dela« ali projekti, ki jih sami lahko podpišemo. Lahko jih podpiramo v njihovem prizadevanju, ne moremo pa si lastiti njihovih dosežkov.

Vsi mi - kot starši ali duhovniki, učitelji ali mentorji, prijatelji ali sorodniki - smo poklicani, da razširimo svoj dober vpliv tako, da bi jih vodili in navdihovali, ne pa da bi jih nadzorovali, krotili in z njimi upravljali na kakršenkoli način. Božja beseda nas danes navdihuje, naj si prizadevamo za način služenja, ki bolj ceni potrjevanje kot napad, ki bolj ponuja opogumljanje kot kritiko in ki bolj upa kot obupuje. Nato naj bo, kot pravijo Izaija, Pavel, Janez in Jezus, edini rog, v katerega trobimo, tisti, ki vrača pristno poveljevanje Bogu.